

FER CONVERSA AMB FERRERES

Dibuixant i caricaturista, **Miquel Ferreres** va començar la carrera a *El Correo Catalán* i va col·laborar després amb revistes i diaris com *El Jueves*, *Diari de Barcelona*, *Avui* o *La Vanguardia*. Actualment publica un acudit diari a *El Periódico de Catalunya*. Ha estat guardonat amb el Premi Ciutat de Barcelona i el Premi Internacional d'Humor Gat Perich. **Josep Antoni Fernández**, **Fer**, va deixar les classes d'història per dedicar-se a l'humor. Ha estat director de les revistes *El Papus* i *El Jueves* i dibuixa des de fa vint-i-cinc anys la vinyeta diària de *l'Avui*. Fer és el principal impulsor del premi Gat Perich, un guardó creat el 1996 en record del dibuixant i humorista català Jaume Perich, que té el suport de la UOC entre altres patrocinadors.

gatperich.org

17 d'abril, festa de lliurament del XV Premi Internacional d'Humor Gat Perich. Fer i Ferreres, dos dels humoristes gràfics més reconeguts del país, conversen per a *Walk In* durant la travessa ritual en *golondrina* que es fa cada any en aquesta ocasió al port de Barcelona. Parlen de la seva professió i dels temes que els preocupen, que els fan riure, que els activen la imaginació, la ploma i la ironia.

Per què et vas fer dibuixant? Per salvar-me la vida i facilitar-me l'existència. La vida és una confusió permanent i una cosa absolutament agressiva. De què podia fer sinó de dibuixant humorístic? Dibuixar cada dia una vinyeta em dóna l'oportunitat d'observar, de comentar, de criticar i, també, de quedar-me descansat cada vegada que acabo la feina. Acabo tan descansat que ni em surten cabells blancs, i això que ja tinc una edat!

[>>](#)

17 abril, fiesta de entrega del XV Premio Internacional de Humor Gat Perich. Fer y Ferreres, dos de los humoristas gráficos más reconocidos del país, charlan para *Walk In* durante el viaje ritual en *golondrina* que se hace cada año en esta ocasión por el puerto de Barcelona. Hablan de su profesión y de los temas que les preocupan, que les hacen reír, que les activan la imaginación, la pluma y la ironía.

¿Por qué te hiciste dibujante? Para salvarme la vida y facilitarme la existencia. La vida es una confusión permanente y una cosa absolutamente agresiva. ¿Qué podía hacer sino convertirme en dibujante humorístico? Dibujar cada día una viñeta me da la oportunidad de observar, comentar, criticar y también de quedarme descansado cada vez que termino el trabajo. Acabo tan descansado que ni siquiera me salen canas, y eso que ya tengo una edad.

[>>](#)

17th of April, the awards ceremony for the 15th Gat Perich International Humour Prize. Fer and Ferreres, two of the most famous graphic humorists in Spain, chat together for *Walk In* during the ritual *golondrina* boat crossing held for the prize every year in the port of Barcelona. They talk about their profession and the issues that concern them, that make them laugh and trigger their imaginations, their writing and irony.

Why did you become an illustrator? To save my life and make it easier on me. Life is constantly confusing and totally aggressive. What could I do but become a comic illustrator? Drawing a comic every day gives me the chance to observe, to comment, to criticise and also to feel rested whenever I finish work. I end up so relaxed that my hair isn't even turning white, and I'm not exactly a spring chicken!

[>>](#)

The illustrator and caricaturist **Miquel Ferreres** began his career at *El Correo Catalán* and later contributed to magazines and newspapers like *El Jueves*, *Diari de Barcelona*, *Avui* and *La Vanguardia*. He currently publishes a daily cartoon in *El Periódico de Catalunya*. He has won the City of Barcelona Prize and the Gat Perich International Humour Prize. **Josep Antoni Fernández**, best known as **Fer**, quit history classes to work in the world of humour. He was the editor-in-chief of the magazines *El Papus* and *El Jueves* and has been drawing the daily cartoon for *Avui* for the past 25 years. Fer is the driving force behind the Gat Perich Prize, an award created in 1996 in memory of the Catalan illustrator and humorist Jaume Perich, which is sponsored by the UOC among others.

“Es pot dir la veritat de broma i mentir amb gran solemnitat”

“Se puede decir la verdad de broma y mentir con mucha solemnidad”

“You can tell the truth in jest and lie with a straight face”

««

Jo no puc dir el mateix. Però, clar, és que jo sóc mestressa de casa. Em toca fer els llits, comprar, anar a buscar el nen a escola, i a la tarda, dibuixar. Però també m'ho passo bé, malgrat les pressions i les depressions. Justament aquesta feina és una bona teràpia per no caure en depressions. En els 35 anys que fa que treballo en això no n'he tingut mai però sí que he tingut censures i pressions. **Tots n'hem tingut. Ara, per exemple, intento publicar acudits sobre la pederàstia a l'església catòlica i no ho aconsegueixo de cap manera.** Pots parlar dels jutges, de la guàrdia civil, del rei, però d'això, no. Encara hi ha temes tabú sobre els quals no es pot satiritzar. Jo n'he passat moltes, de censures, però en altres empreses. Ara puc parlar del tema que em sembli amb les limitacions que jo em poso. Un estil de comunicació creïble i eficaç, i intentant de no tenir un tema com a obsessió. El tema gros de la pederàstia... fa dos

««

Yo no puedo decir lo mismo. Pero está claro que yo soy ama de casa. Me toca hacer las camas, comprar, ir a buscar al niño al colegio y, por la tarde, dibujar. Pero también me lo paso bien, a pesar de las presiones y de las depresiones. Es que este trabajo es una terapia para no caer en depresiones. En los 35 años que hace que trabajo en esto, no he sufrido ninguna, aunque sí he sufrido censuras y presiones. **Todos las hemos sufrido. Ahora, por ejemplo, intento publicar chistes sobre la pederastia en la iglesia católica y no lo consigo. Puedes hablar de los jueces, de la guardia civil, del rey, pero de eso, no.** Todavía hay temas tabú sobre los que no se puede satirizar. Yo he pasado muchas veces por la censura, pero en otras empresas. Ahora puedo hablar de lo que me parezca con las limitaciones que yo me impongo. Un estilo de comunicación creíble y eficaz, intentando al mismo tiempo que un tema no se convierta en una obsesión. El gran

««

I can't say the same. But of course, I'm a househusband. It's my job to make the beds, do the shopping, pick up my son from school and then draw in the afternoon. But I have a good time, too, despite the pressure and depressions. Actually, this job is good therapy to avoid becoming depressed. In the 35 years I've been working in the field, I've never become depressed, although I have experienced censure and pressure.

We all have. Now, for example, I'm trying to publish jokes on pederasty and the Catholic Church and I can't seem to do it. You can talk about judges, the police, the King, but not about this. There are still taboo topics that you just can't poke fun at. I've experienced plenty of censure, but in other enterprises. Now I can talk about any topic I want with the limitations that I place on myself: a credible, effective communication style, and trying not to obsess on any particular topic.

mil anys que dura i ara sembla que s'ha fet el gran descobriment! **Aquest tema sembla intocable, no com la política i els polítics, que donen molt de sí...** Sembla que en aquest país alguns es posen en política perquè no serveixen per a altres coses i d'altres tindrien feina per trobar una ocupació “normal”. No tots, que quedí clar, però d'haver-n'hi, n'hi ha. Els polítics són gent que acaba tenint molt poder, i decideixen sobre coses que ens afecten a tots. I la vanitat i la prepotència que exhibeixen els converteixen en una matèria primera insubstituible per a un dibuixant. Nosaltres ens centrem en les contradiccions de la gent i tenim la sort i l'oportunitat de fer l'acudit sobre el que pensa la majoria de la població. No fem res més que aplicar el sentit comú, i de vegades això és una bomba. **Totalment d'acord. No tenim prejudicis a l'hora de dir què passa, com ho veiem nosaltres i com creiem que ho veu la majoria. Si fóssim a**

tema de la pederastia... hace dos mil años que dura, y ahora parece que han descubierto la sopa de ajo.

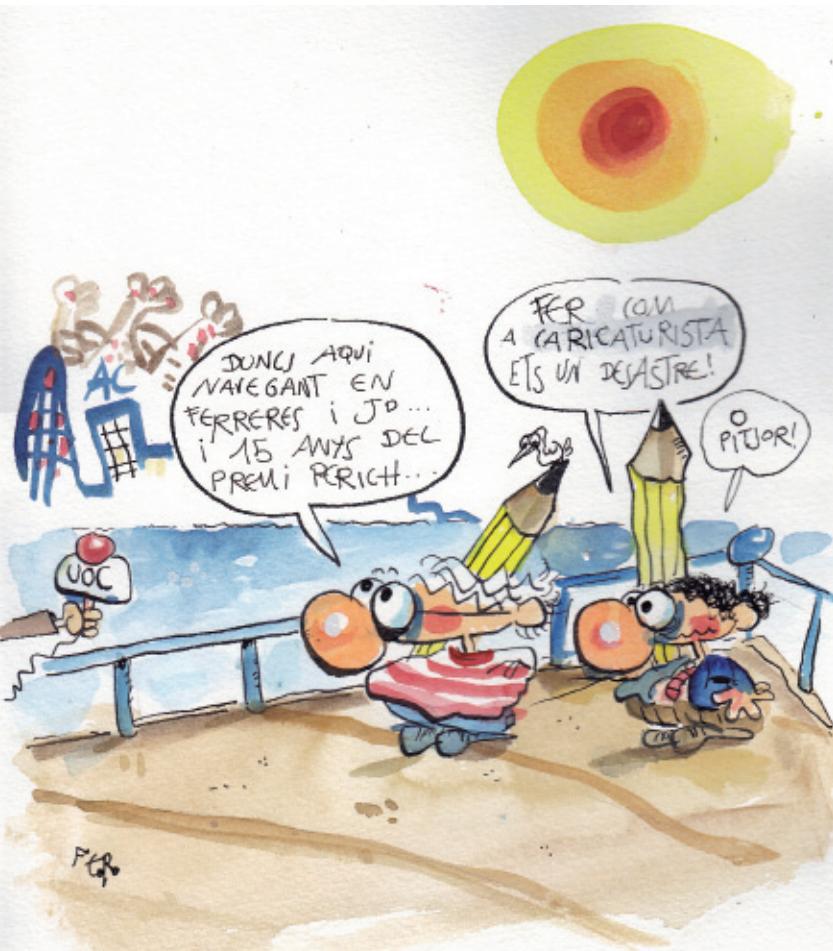
Este tema parece intocable, no como la política y los políticos, que dan mucho de sí... Parece que, en este país, algunos entran en política porque no sirven para otras cosas, mientras que a otros les costaría horrores encontrar un trabajo “normal”. Que quede claro que no todos son así, pero haberlos, haylos. Los políticos son gente que acaba teniendo mucho poder, y deciden sobre cosas que nos afectan a todos. Y la vanidad y la prepotencia que exhiben los convierte en una materia prima insustituible para un dibujante. Nosotros nos centramos en las contradicciones de la gente y tenemos la suerte de hacer chistes sobre lo que piensa la mayoría de la población. No hacemos sino aplicar el sentido común, y a veces esto es una bomba.

We are the counterpoint to the news. I always say that we're like the kid in the story “The Emperor's New Clothes” who notices that the emperor is naked and says it openly. That kid is a humorist; he looks at the world in a different way. We illustrators distance ourselves from reality and from ourselves in order to provide new and more authentic vantage points. Sometimes people get confused and think that you just want to joke around and aren't serious, but jokes are in no way the opposite of seriousness. Jokes can be the truth. You can tell the truth in jest and lie with a straight face and a great deal of statistics to back you, like the Spanish Constitutional Court. There are people who totally get this and others who don't have such a great sense of humour and unfortunately want to discredit it. **But we don't always tell the truth, the whole truth and nothing but the truth.** Not always, that's true. You can also use drawings for dem-

“La vanidad y la prepotencia de los políticos son una materia prima insustituible para un dibujante”

“La vanitat i la prepotència dels polítics són una matèria primera insubstituïble per a un dibuixant”

- Pues aquí estamos, Ferreres y yo y los 15 años del premio Perich
- Fer, como caricaturista eres un desastre; o peor /
- Here we are, Ferreres, and me, and 15 years of the Perich prize
- Fer, as a caricaturist you are hopeless; or worse. /

“Politicians' vanity and arrogance turn them into prime raw material for an illustrator”

Suècia seríem avorrits, però amb el país que tenim no donem l'abast. Un país on el director de la guàrdia civil i el president de Mallorca són uns xoriços... la feina no se'n acabarà mai. Ni aquí ni enllot. Si visquéssim a Suècia o a Suïssa, on tot funciona bé, aparentment seria avorrit. Però jo ja firmaria perquè aquí fos avorrit en aquest sentit.

Hauríem de buscar altres temes per ironitzar... Sí, i tant! Els humoristes fem una feina d'observació, d'opinió i interpretació i, de vegades, també d'informació perquè hi ha coses que les notícies passen per alt. Agafem una notícia a la qual la informació generalista no ha donat importància i la transformem. Fa poc van fer fora de la mesquita de Còrdova uns pobres musulmans que hi havien anat a resar! No hi anaven a posar una bomba! Un gran acudit.

Som com el contrapunt de la informació. Jo sempre dic que som el nen del conte “El vestit del rei”, que veu que el rei va despullat

>>

Totalmente de acuerdo. No tenemos prejuicios para decir qué pasa, cómo lo vemos y cómo creemos que lo ve la mayoría. Si estuviéramos en Suecia, seríamos aburridos, pero con el país que tenemos no damos abasto. Un país en el que el director de la guardia civil y el presidente de Mallorca son unos chorizos... nunca nos quedaremos sin trabajo. Ni aquí, ni en ningún lugar. Si viviéramos en Suecia o en Suiza, donde todo funciona bien, aparentemente sería aburrido, pero yo ya firmaría para que aquí fuera aburrido en ese sentido.

Tendríamos que buscar otros temas para ironizar... Sí, claro que sí. Los humoristas hacemos un trabajo de observación, de opinión e interpretación y, a veces, también de información, porque hay cosas que las noticias pasan por alto. Cogemos una noticia a la que la información generalista no ha dado importancia y la transformamos. ¡Hace poco, echaron de la mezquita de Córdoba a unos pobres

>>

agoguery. All the dictatorships have had humorists; all you have to do is look at the newspapers from the USSR, Hitler's Germany and Spain during the Franco regime. Humorists followed the party line; if not, they wouldn't have survived.

But we're from the school of Perich, a brave illustrator, and that's the joy of the illustrator. I wouldn't change jobs for anything in the world; it seems custom-made for my life. You have studied other things and have had other lives, but if it hadn't been my livelihood it would have been my hobby. I married my lover and am happy as a clam.

Do you know how happy it makes you to be able to say what you feel in a joke? We are free, and we prove it by freely airing our opinions. We give our utmost, condensed and summarised in a comic, so that people will be happy.

>>

“Ens centrem en les contradiccions de la gent i tenim la sort de fer-ne un acudit”

««

i ho diu obertament. Aquest nen és l'humorista, que mira el món d'una altra manera. Els dibuixants ens distanciem de la realitat i d'un mateix per poder donar punts de vista diferents i més autèntics. De vegades la gent es confon i pensa que pel fet de fer broma no ets una persona seriosa, quan la broma no és el contrari de la seriositat. La broma pot ser la veritat. Es pot dir la veritat tenyida de broma i es pot dir una gran mentida amb molta solemnitat i amb molta literatura, com el Tribunal Constitucional. Hi ha gent que això ho entén perfectament i n'hi ha d'altres que no gasten gaire sentit de l'humor i desgraciadament ho volen desacreditar.

««

musulmanes que habían ido a rezar! ¡No iban a poner una bomba! Menudo chiste.

Somos como el contrapunto de la información, como el niño del cuento “El vestido del emperador”, que ve que el emperador va desnudo y lo dice sin tapujos. Ese niño es el humorista que mira el mundo desde otra perspectiva. Los dibujantes nos distanciamos de la realidad y de uno mismo para poder dar puntos de vista distintos y más auténticos. A veces, la gente se confunde y piensa que, por el hecho de bromear, no eres una persona seria, cuando la broma no es la antítesis de la seriedad. La broma puede ser la verdad. Se puede decir la verdad teñida de broma y se puede decir una gran mentira con mucha solemnidad y mucha literatura, como el Tribunal Constitucional. Hay gente que esto lo entiende sin problemas, y hay otra que no tiene demasiado sentido del humor y desgraciadamente quiere desacreditarlo.

««

The big topic of pederasty... it's been around for 2,000 years and only now apparently it has come to light!

It seems like an untouchable subject, unlike politics and politicians, which are fertile ground... Apparently in this country some people get into politics because they're no good at anything else, while others would struggle just to find a run-of-the-mill job. Not all politicians, mind you, but certainly some of them. Politicians are people who end up having a lot of power and making decisions on things that affect all of us. And their vanity and arrogance turn them into prime raw material for an illustrator. We focus on people's contradictions, and we are lucky enough to have the chance to make a joke about what the majority of the people think. All we do is to apply common sense, and sometimes it really hits a nerve.

I couldn't agree more. We have no prejudices when talking about

Però no sempre es diu la veritat i tota la veritat. No sempre, és cert. Amb un dibuix també pots fer molta demagògia. Totes les dictadures han tingut humoristes, només cal mirar els diaris de la URSS de Stalin, de l'Alemanya de Hitler o de l'Espanya de Franco... Els humoristes seguïen la doctrina del règim; si no, no haurien sobreviscut.

Però nosaltres som de l'escola Perich, un dibuixant valent, i aquesta és la felicitat del dibuixant. Jo no canviaria el meu ofici per cap altre; sembla fet a la meva mida. Tu has estudiat altres coses i tens altres vides, però en el meu cas si no hagués estat el meu ofici hauria estat el meu hobby, jo em vaig casar amb l'amant i sóc molt feliç.

Saps la felicitat que suposa poder dir el que sents en un acudit? Nosaltres som lliures i ho demostrarem opinant lliurament. Donem el màxim possible, condensat i sintetitzat, en una vinyeta de manera que la gent quedí contenta.

Pero no siempre se dice la verdad y toda la verdad. No siempre, es cierto. Con un dibujo también puedes hacer mucha demagogia. Todas las dictaduras han tenido humoristas, basta con mirar los periódicos de la URSS de Stalin, de la Alemania de Hitler o de la España de Franco. Los humoristas seguían la doctrina del régimen. Si no, no habrían sobrevivido.

Pero nosotros somos de la escuela Perich, un dibujante valiente, y ahí radica la felicidad del dibujante. Yo no cambiaría mi oficio por ningún otro; parece hecho a mi medida. Tú has estudiado otras cosas y tienes otras vidas pero, en mi caso, si este no hubiera sido mi oficio, habría sido mi hobby. Yo me casé con la amante y soy muy feliz.

¿Sabes la felicidad que supone poder decir lo que sientes en un chiste? Nosotros somos libres y lo demostramos opinando libre-

what's happening, the way we see it and how we think the majority sees it. If we were in Sweden we'd be boring, but in this country we can barely cover half of it. In a country where the head of the police and the president of Mallorca are real crooks... our job is never over. Not here, and not anywhere else either. If we lived in Sweden or Switzerland, where everything works smoothly, it would be boring. But I'd be willing to let Spain be boring like that.

We'd have to find other subjects to poke fun at.. Yes, we would! Our job as humorists is to observe, opine and interpret, and sometimes we also inform because there are things that the news ignores. We take a news item that the general news programmes have shoved aside and transform it. Just a little while ago, they expelled some poor Muslims from the mosque of Cordoba when they'd only gone inside to pray! They weren't going to plant a bomb! Now that's a huge joke.

“Nos centramos en las contradicciones de la gente y tenemos la suerte de convertirlas en chistes”

I que la gent rigui és una gran satisfacció... Jo continuo treballant com els antics, amb tinta xinesa, plumilla i aquarella. Després escanejo el dibuix i l'envio. Això sí, m'estalvio missatgers i taxis, ho envio per internet. Jo també dibuixo com al segle XVI, amb tinta xinesa i plumilla i el color me l'indiquen a la redacció. I és que hi ha coses que no es poden deixar. Jo vaig aprendre a l'escola cal·ligrafia, sabíem fer lletra *redondilla*, gòtica anglesa, i escrivíem amb tinta i ploma.

I quan tanquin els diaris anirem a les Rambles a dibuixar per als estrangers, que quedaran parats davant dels senyors medievals. Senyors medievals amb permisos de dibuixants de carrer perquè no se'n emporti detinguts la guàrdia urbana.

O vindran els de la Societat General d'Autors... A nosaltres ens emparda la llei de la propietat intel·lectual, tenim tots els drets sobre

mente. Damos lo máximo en una viñeta, condensado y sintetizado, de manera que la gente quede contenta.

Y que la gente ría es motivo de mucha satisfacción... Yo sigo trabajando como los antiguos, con tinta china, plumilla y acuarela. Luego escaneo el dibujo y lo envío. Eso sí, me ahorro los mensajeros y los taxis: lo envío por internet. Yo también dibujo como en el siglo XVI, con tinta china y plumilla, y el color me lo indican en la redacción. Y es que hay cosas que no se pueden dejar. Yo aprendí caligrafía en el colegio, sabíamos hacer letra redondilla, gótica inglesa, y escribíamos con tinta y pluma. **Y cuando cierran los periódicos, iremos a las Ramblas a dibujar para los extranjeros, que se quedarán boquiabiertos ante los señores medievales.** Señores medievales con permisos de dibujantes callejeros para que no se nos lleve detenidos la guardia urbana.

O vendrán los de la Sociedad General de Autores... A nosotros nos

And it's extremely satisfying when people laugh... I still work like the old-timers, with ink, a pen and watercolour. Then I scan the drawing and send it in. Of course I save on couriers and taxis by sending it via the Internet... I draw as if it was the 16th century, too, with ink and pen, and the editorial team recommends the colours. There are things that shouldn't be abandoned. I learned handwriting at school; we knew how to write in cursive, English Gothic, and we wrote with pen and ink.

And when they close all the newspapers we'll go to the Ramblas to draw for the foreigners, who will be astounded at these mediaeval gentlemen. Mediaeval gentlemen with permits as street illustrators so that the city police don't take them away and arrest them.

Or the authorities from the General Society of Authors might come... We're protected by intellectual property law; we hold all the rights

“We focus on people's contradictions, and we are lucky enough to make a joke out of it”

els nostres dibuixos originals, els creem per a un mitjà però després podem fer-ne un llibre, exposicions...

Imagina't! No hauríem pogut editar el llibre dels quinze anys del premi Gat Perich! Han estat uns anys molt divertits encara que també ha marxat gent com el Gila, en Gin, en Cesc i el Rubianes, i, en canvi, gent com en Bush, en Blair i l'Aznar no agafen ni una grip. És clar; fan gimnàstica, beuen aigua mineral i fan unes conferències a 100.000 euros el tiquet.

I jo aquí vuit mesos treballant perquè aquesta gent s'ho passi bé i faci aquest magnífic viatge en golondrina. Però som feliços i toquem el voraviu ben tocat, que la cara de l'Aznar quan veu els dibuixos que li fem no té preu.

I mantenim l'esperit d'en Perich. ■

ampara la ley de la propiedad intelectual. Tenemos todos los derechos sobre nuestros dibujos originales, los creamos para un medio pero después podemos hacer un libro, exposiciones...

Imaginate! ¡No hubiéramos podido editar el libro de los 15 años del premio Gat Perich! Han sido unos años muy divertidos, aunque también nos ha dejado gente como Gila, Gin, Cesc y Rubianes, y, en cambio, tipos como Bush, Blair y Aznar no cogen ni una gripe. Evidentemente: hacen gimnasia, beben agua mineral y dan unas conferencias a 100.000 euros la entrada.

Y yo aquí, trabajando ocho meses para que esta gente se lo pase bien y haga este magnífico viaje en golondrina. Pero somos felices y damos en el clavo, porque la cara que pone Aznar cuando ve los dibujos que le hacemos es impagable.

Y mantenemos vivo el espíritu de Perich. ■

to our original drawings. We create them for one medium and later we can make a book out of them, hold exhibitions...

Imagine that! We wouldn't have been able to publish the book commemorating the 15th anniversary of the Gat Perich prize! These have been fun years even though we've lost people like Gila, Gin, Cesc and Rubianes, while people like Bush, Blair and Aznar don't even catch the flu! It's obvious: they go to the gym, drink mineral water and lecture for 100,000 euros a pop.

And here I am toiling for eight months so that these people have fun and take this wonderful golondrina ride. But we're happy and we know how to annoy when we want to. Aznar's face when he sees our drawings is priceless.

And we keep Perich's spirit alive. ■